24 Ιανουαρίου 2022

Οἱ Τυφλοί τῆς Ἰεριχοῦς (Γιαννακόπουλος Ἰωήλ Ἀρχιμανδρίτης)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

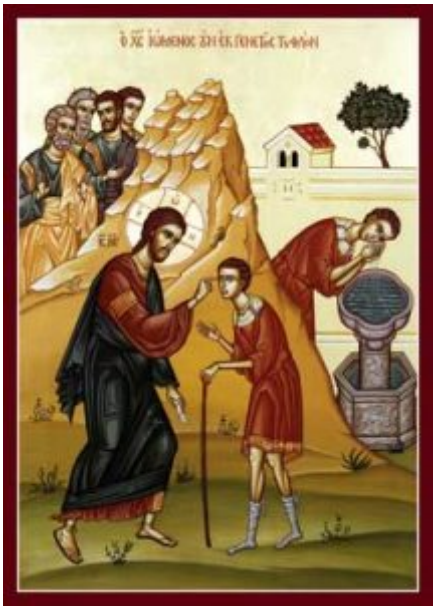

Ματθ. 20,29-34. Μάρκ. 10,46-52. Λουκ. 18,35-43.

Ὑπὸ τῶν Εὐαγγελιστῶν Ματθαίου καὶ Μάρκου ἡ θεραπεία τίθεται κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Κυρίου ἐκ τῆς Ἰεριχοῦς. Καὶ ὁ μὲν Ματθαῖος ἀναφέρει δύο τυφλούς, ὁ δὲ Μᾶρκος ἕνα, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Βαρτίμαιος. Κατὰ τὸν Λουκᾶν ὅμως ἡ θεραπεία τίθεται κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Ἰεριχὼ καὶ ὁ θεραπευθεὶς ἦτο εἷς.

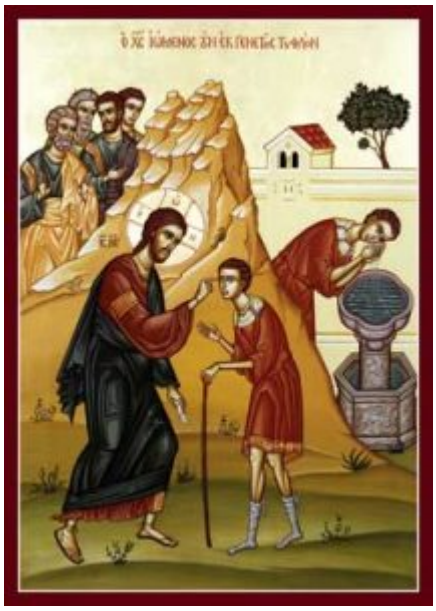

Πρὸς λύσιν τῶν διαφορῶν τούτων λέγομεν τὸ ἑξῆς : Οἱ θεραπευθέντες τυφλοὶ ἦσαν δύο. Ἐξ αὐτῶν ὁ εἷς ἐθεραπεύθη κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ Κυρίου εἰς τὴν Ἰεριχῶ, ὅπως ἀναφέρει ὁ Λουκᾶς, ὁ δὲ δεύτερος κατὰ τὴν ἔξοδον ἐκ τῆς Ἰεριχοῦς, ὅπως ἀναφέρει ὁ Μᾶρκος. Ὁ δὲ Ματθαῖος συντέμνων τὴν διήγησιν ἑνώνει καὶ τὰς δύο θεραπείας εἰς μίαν. Ἂς ἴδωμεν τὴν πρώτην θεραπείαν. Αὕτη ἔχει κατὰ τὸν Λουκᾶν ὡς ἑξῆς :

«Ἐν τῷ ἐγγίζειν Αὐτὸν εἰς Ἰεριχὼ ἰδοὺ τυφλὸς τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν ἐπαιτῶν». Κατὰ τὴν εἴσοδον δηλαδὴ εἰς τὴν πόλιν Ἰεριχὼ ἐκάθητο ἐπαίτης τυφλός. Οὗτος «ἀκούσας ὄχλου διαπορευομένου ἐπυνθάνετο, τί εἴη τοῦτο». Ἀκούσας θόρυβον ὄχλου διερχομένου ἐζήτει νὰ μάθῃ τί συμβαίνει. «Ἀπήντησαν αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται». Οἱ παρευρισκόμενοι εἶπον εἰς αὐτόν, ὅτι περνᾷ ὁ ἐκ Ναζαρὲτ Ἰησοῦς. Ὁ τυφλὸς «ἐβόησε λέγων˙ Ἰησοῦ υἱὲ Δαυΐδ, ἐλέησόν με». Ὁ ἐκ Ναζαρὲτ Ἰησοῦς εἰς τὴν πίστιν τοῦ τυφλοῦ γίνεται ὁ υἱὸς Δαυΐδ, ὁ Μεσσίας, ὁ Χριστός. «Πολλοὶ οἱ προάγοντες» οἱ προπορευόμενοι «ἐπετίμων αὐτῷ» ἐπέπληττον αὐτὸν «ἵνα σιωπήσῃ». Οὗτοι ἦσαν οἱ Φαρισαῖοι, διότι δὲν ἐπίστευον εἰς τὸν Χριστὸν ἤ ἄλλοι τινές, διότι δὲν ἤθελον νὰ θορυβῆται ὁ Χριστὸς ἕνα τόσον ὑψηλὸν πρόσωπον. Ἴσως δὲ καὶ νὰ ἐδίδασκε τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Κύριος. «Ὁ δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζε υἱὲ Δαυΐδ ἐλέησόν μέ». Ὁ τυφλὸς ὅμως περισσότερον ἐκραύγαζεν ὀνομάζων τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαυΐδ. Ὁ παρατατικὸς «ἔκραζε» δηλοῖ τὸ συνεχῶς, τὸ δὲ ρῆμα «κράζω» φανερώνει τὴν κραυγὴν τοῦ τυφλοῦ. Μὲ ἰσχυρὰν δηλαδὴ καὶ ὀξεῖαν φωνήν, ἡ ὁποία προήρχετο ἀπὸ βαθεῖαν συγκίνησιν, ἐζήτει νὰ τὸν εὐσπλαγχνισθῇ ὁ Χριστός.

«Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς» διακόψας δηλαδὴ ὁ Κύριος τὴν πορείαν Του «ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτὸν» διέταξε νὰ φέρουν αὐτὸν πλησίον Του. «Ἐγγίσαντος δὲ αὐτοῦ» ὅταν ἐπλησίασεν ὁ τυφλὸς «ἐπηρώτησεν αὐτὸν λέγων» ὁ Κύριος τὸν ἠρώτησε˙ «τί σοι θέλεις ποιήσω ; » τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω ; «Ὁ δὲ εἶπε ἵνα ἀναβλέψω». Ὁ τυφλὸς θέλει νὰ ἀποκτήσῃ πάλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ Κύριος ἐρωτᾷ τὸν τυφλόν, ὄχι διότι δὲν ἐγνώριζε τί ἤθελε, ἀλλὰ ἵνα ἴδῃ ὁ λαός, ὁ ὁποῖος ὠνόμαζε τὸν Ἰησοῦν Ναζωραῖον, ὅτι ὁ ἐπαίτης οὗτος ὄχι μόνον ὀνομάζει τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαυΐδ, Μεσσίαν δηλαδή, ἀλλὰ ἔχει καὶ μεγάλην πίστιν εἰς Αὐτόν. Ἄλλωστε ὁ Χριστὸς θέλει νὰ ἀκούῃ καὶ ἀπὸ τὸ στόμα μας τὰς ἀνάγκας μας.

Ὁ Χριστὸς ἀμείβων τὴν πίστιν τοῦ τυφλοῦ εἶπεν εἰς αὐτόν : «Ἀνάβλεψον ἡ πίστις σου σέσωκέ σε» ἡ πίστις σου εἰς Ἐμέ, ὅτι εἶμαι υἱὸς Δαυΐδ, ἀπόγονος δηλαδὴ τοῦ Δαυΐδ, ὁ Μεσσίας καὶ δύναμαι νὰ σὲ θεραπεύσω, σοῦ δίδει πάλιν τὸ φῶς σου. «Παραχρῆμα ἀνέβλεψεν» ἀμέσως ἐθεραπεύθη καὶ εὑρῆκε τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν του. Ὁ τυφλὸς εὐγνωμονῶν «ἠκολούθει Αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεὸν καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν ἔδωκε αἶνον τῷ Θεῷ». Τὸ πάθος πλησιάζει καὶ ὁ καιρὸς τῶν ἐπιφυλάξεων

παρῆλθε.

Διὰ τοῦτο ὁ Κύριος ἐπιτρέπει τὴν δημοσίαν εὐγνωμοσύνην ταύτην τοῦ τυφλοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Χριστὸς εἰσέρχεται εἰς τὴν Ἰεριχώ, ὅπου γίνεται, ὡς θὰ ἴδωμεν, ἡ κλῆσις τοῦ Ζακχαίου καὶ ἡ φιλοξενία τοῦ Χριστοῦ ὑπ’ αὐτοῦ.

Μετὰ ταῦτα ὁ Κύριος ἀναχωρεῖ ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Ζακχαίου καὶ φθάνει εἰς τὴν ἔξοδον τῆς κωμοπόλεως. Ἐκεῖ εὑρίσκεται ἄλλος τυφλὸς ἐπαίτης, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Βαρτίμαιος. Ἡ θεραπεία τούτου κατὰ τὸν Εὐαγγελιστὴν Μᾶρκον ἐγένετο ὡς ἑξῆς: « Ἐκπορευομένου Αὐτοῦ ἀπὸ Ἰεριχὼ καὶ τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ» ἐνῷ ἐξήρχετο ὁ Κύριος ἐκ τῆς Ἰεριχοῦς μετὰ τῶν μαθητῶν Του «καὶ ὄχλου ἱκανοῦ» καὶ ἀρκετοῦ κόσμου «υἱὸς τις Τιμαίου» τινὸς ὀνομαζόμενος «Βαρτίμαιος» ὁποῖος ἦτο «τυφλὸς προσαίτης» ἐπαίτης «ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδόν». Οὗτος «ἀκούσας, ὅτι Ἰησοῦς Ναζαρηνὸς ἐστιν ἤρξατο κράζειν καὶ λέγειν» ἐρωτήσας καὶ πληροφορηθείς, ὅτι εἶναι ὁ ἐκ Ναζαρὲτ Ἰησοῦς ἔκραζε «υἱὲ Δαυΐδ ἐλέησόν με». Πιστεύει καὶ οὗτος, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ἀπόγονος τοῦ Δαυΐδ, ὁ Μεσσίας. Οἱ παρευρισκόμενοι «ἐπετίμων αὐτῷ πολλοί, ἵνα σιωπήσῃ» ἐπέπληττον αὐτὸν πολλοί, ἵνα παύσῃ, διότι κατὰ τὴν γνώμην των ἐζήτει χρηματικὴν τινα βοήθειαν καὶ ἠνόχλει τὸν Διδάσκαλον. «Ὁ δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν υἱὲ Δαυΐδ ἐλέησόν με». Ὁ τυφλὸς ὅμως φωνάζει περισσότερον. Ὁ δὲ Ἰησοῦς «στὰς» διακόψας τὴν πορείαν Του εἶπε : «φωνήσατε αὐτόν». Διατάσσει νὰ τὸν φωνάξωσι νὰ ἔλθῃ πλησίον Του.

Οἱ ἄνθρωποι «φωνοῦσιν τὸν τυφλὸν λέγοντες αὐτῷ» καλοῦσι τὸν τυφλὸν λέγοντες «θάρσει» ἔχε θάρρος «ἔγειραι» σήκω ἐπάνω «φωνεῖ σε» ὁ Χριστὸς σὲ φωνάζει.Ὁ τυφλὸς γεμίζει ἀπὸ χαρὰν «ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ» ἀφοῦ ἐπέταξε τὸ ἱμάτιόν του καὶ ἀπὸ μεγάλην του χαρὰν «ἀναπηδήσας ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν». Ὁ Κύριος «ἀποκριθεὶς αὐτῷ» ἐρωτήσας αὐτὸν εἶπε : «τί σοι θέλεις, ἵνα ποιήσω ; » τί θέλεις νὰ σοῦ κάμω ; Ὁ τυφλὸς ἀπήντησε. «Ραββουνεὶ ἵνα ἀναβλέψω» Διδάσκαλε, θέλω νὰ ἀποκτήσω καὶ πάλιν τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου. «Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ˙ ὕπαγε, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε καὶ εὐθὺς ἀνέβλεψε καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ἐν τῇ ὁδῷ». Πήγαινε ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε. Ὁ δὲ τυφλὸς ἐξ «εὐγνωμοσύνης ἀκολουθεῖ τὸν Χριστὸν μέχρις ὡρισμένου μέρους.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος συμπληρῶν τὰς δύο διηγήσεις τῶν Εὐαγγελιστῶν Μάρκου καὶ Λουκᾶ προσθέτει τὰ ἑξῆς : «Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἥψατο τῶν ὀμμάτων αὐτῶν καὶ εὐθέως ἀνέβλεψαν καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ». Ὁ Κύριος θεραπεύει τοὺς δύο τυφλοὺς διὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν Του συμπονέσας τὴν δυστυχίαν των.

Θέμα : Ἡ ἀγαθὴ διάθεσις

Ἐδῶ ἔχομεν τοὺς τυφλούς, οἱ ὁποῖοι εἶδον τὸν Χριστόν. Ἔχομεν τοὺς ἀνοιχτομάτες Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔβλεπον τὸν Χριστόν. Ποία ἡ αἰτία τῆς διαφορᾶς ταύτης ; Ἡ καλὴ διάθεσις τῶν τυφλῶν, ἡ κακὴ διάθεσις τῶν Φαρισαίων. Ἵνα ὅμως ἴδωμεν τὴν καλὴν τῶν τυφλῶν διάθεσιν καὶ τὴν κακὴν τῶν Φαρισαίων, ὥστε νὰ εὕρωμεν φῶς καὶ ἀπὸ τὰς δύο αὐτάς τάξεις, θὰ περιγράψωμεν τὴν σωματικήν, πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν κατάστασιν καὶ τῶν δύο, ἔπειτα θὰ ἔλθωμεν εἰς τὸν ἑαυτόν μας.

Α΄. Ἐκ τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς: 1) Ἡ κατάστασις τῶν τυφλῶν. Ὅπως κάθε τυφλὸς ἔτσι καὶ οἱ τῆς περικοπῆς ταύτης τοῦ Εὐαγγελίου εὑρίσκοντο εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν. Δι’ αὐτοὺς δὲν ὑπάρχει ἡμέρα καὶ νύχτα, ἀλλὰ πάντοτε νύχτα καὶ οὐδέποτε ἡμέρα. Ἀπὸ τὸν λαμπρότατον ἥλιον δὲν γνωρίζουσι τὸ φῶς, παρὰ μόνον τὴν θερμότητά του καὶ τὸ κάψιμό του. Δὲν χαίρονται τὰ χρώματα, τὰ ὁποῖα δημιουργεῖ ὁ ἥλιος καὶ εὐφραίνονται αἱ ψυχαί μας. Ἂν καὶ εὑρίσκωνται μέσα εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, τὸ σκοτάδι τῶν ὀφθαλμῶν των τοὺς κάμνει νὰ εἶναι μόνοι καὶ ἔρημοι. Τὸ βάδισμά των εἶναι πιασμένον, τὸ πάτημά των ἀμφὶβολον, ἡ ζωὴ των εἶναι ψηλαφητή, γεμάτη ἀπὸ σκοντάμματα. Ἰδοὺ ἡ σωματικὴ κατάστασις τῶν τυφλῶν !

Οἱ τυφλοὶ δὲν ἐγνώριζον γράμματα, διὰ νὰ εὕρωσι τὸν Χριστὸν εἰς τὰ Ἅγια Βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, διότι δὲν εἶχον σπουδάσει εἰς τὴν σχολὴν τῶν τυφλῶν, ὅπως εἶναι σήμερα, ὥστε νὰ δύνανται μέσα εἰς τὰ ἄλλα ψηλαφήματα τῶν χειρῶν νὰ ψηλαφήσωσι τὰ ἀνάγλυφα στοιχεῖα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως κάμνουν οἱ τυφλοὶ σήμερα διὰ νὰ εὕρωσι τὸ φῶς τῆς ψυχῆς των. Οὐδένα συνήγορον ἔχουν πρὸς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ πολλούς τοὺς ἐμποδίζοντας. Ἰδοὺ ἡ πνευματικὴ των κατάστασις.

Ἕνα μόνον παρήγορον ἐξωτερικὸν σημεῖον ὑπάρχει, ἔκφρασις τῆς ἐσωτερικῆς των βουλιμίας πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Ἡ κεφαλὴ των ἐστραμμένη πρὸς τὰ ἄνω ὡς ἂν ἠδιαφόρουν πρὸς ὅλας τὰς ἄλλας ἐλλείψεις των, τύφλωσιν καὶ ἀγραμματωσύνην, ζητοῦν μὲ ἀγαθὴν καρδίαν τὸ φῶς τῆς ψυχῆς των ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ. Ἰδοὺ ἡ διάθεσὶς των. Καὶ δὲν ἠπατήθησαν. Τὸ φῶς λαβὸν αἶμα καὶ σάρκα, βαδίζει ἐνώπιὸν των. Εἶναι ὁ Χριστός. Τὸ βλέπουν ἂν καὶ τυφλοί, τὸ ἀναγνωρίζουσι ἂν καὶ ἀγράμματοι. Ἀποτέλεσμα τοῦ ψυχικοῦ φωτὸς εἶναι τὸ σωματικὸν των φῶς, πιστεύουν καὶ θεραπεύονται. Οὗτοι βλέπουσι τώρα καθαρά, βαδίζουσι σταθερά, ἡ ζωὴ των ἀπηλλάγη τῶν ἐμποδίων. Ἰδοὺ οἱ ψυχικῶς φωτισμένοι καὶ πρὸς καιρὸν σωματικῶς τυφλοί, εἶναι πλήρεις φωτός.

2) Οἱ Φ α ρ ι σ α ῖ ο ι . Εἰς τὴν κοινωνίαν ὅπου ἔζων οἱ τυφλοί, ὑπῆρχον πολλοὶ

Φαρισαῖοι, οἱ ὁποῖοι οὔτε τυφλοὶ ἦσαν οὔτε ἀγράμματοι. Αὐτοὶ καὶ γράμματα ἐγνώριζον, τὸν Νόμον εἶχον εἰς τὰ χέρια τους, τὸ φῶς τῶν σωματικῶν ὀφθαλμῶν εἶχον, ὥστε ἠδύναντο νὰ εὕρουν ἐντὸς τῶν ἱερῶν βιβλίων καὶ προφητειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀνέμενον. Ἀλλὰ τί λέγω; Ὁ ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ μὲ διάφορα σύμβολα καὶ τύπους εἰκονιζόμενος καὶ εἰς τὴν ὁμίχλην τῶν συμβόλων τούτων προτυπούμενος Χριστός, εὑρίσκετο ἐνώπιὸν των ὁλόκληρος, αἰσθητότατος, τὸ σῶμα τὸ ἴδιο καὶ ὄχι ἡ σκιὰ Του. Ὁ βίος Του ὁ Ἅγιος, τὰ λόγια Του τὰ ἀτράνταχτα καὶ τὰ συνεχῆ μεγάλα καὶ μικρὰ θαύματὰ Του ἦσαν τόσα, ὥστε δὲν ἐπετρέπετο εἰς αὐτούς, προικισμένους μὲ τόσα φῶτα, φῶτα σωματικῶν ὀφθαλμῶν διανοίας καὶ μαθήσεως, φῶτα τοῦ θείου παραδείγματος καὶ διδασκαλίας καὶ θαυμάτων τοῦ Ἰησοῦ νὰ ἀγνοοῦν Ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον εἶδον οἱ τυφλοί, ἐγνώρισαν οἱ ἀγράμματοι, Ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀπετέλει τὴν προσδοκίαν ὅλων τῶν Ἐθνῶν καὶ τὴν κατ' ἐξοχὴν νοσταλγίαν τοῦ περιουσίου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰησοῦν. Τὸν ἀγνοοῦν μέχρι σημείου νὰ τὸν ὀνομάσουν Σατανᾶν καὶ νὰ Τὸν σταυρώσουν. Καὶ ὅμως αὐτὸ ἔγινε ! Οἱ Φαρισαῖοι ἠγνόησαν Ἐκεῖνον, ἂν καὶ ἦσαν τόσον φωτισμένοι, οἱ δὲ τυφλοὶ ἐγνώρισαν Αὐτόν, ἂν καὶ ἐστεροῦντο τῶν πλεονεκτημάτων τῶν Φαρισαίων. Διατὶ ; Ἦτο εὐθεῖα ἡ καρδία τῶν τυφλῶν, δολία, μοχθηρὰ ἡ καρδία τῶν Φαρισαίων. Ἂς μελετήσωμεν ταῦτα καλλίτερον καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν μας.

Β.΄ Ἐ κ τῆς ζωῆς. Μεγάλο φῶς ἀναβλύζει καὶ ἀπὸ τὰς δύο ὁμάδας τῶν τυφλῶν, ἀπὸ τοὺς ἐπαίτας καὶ Φαρισαίους. Οἱ μὲν πρῶτοι, οἱ τυφλοὶ ἐπαῖται, δεικνύουσι τὸ φῶς καθαρόν, οἱ δὲ δεύτεροι, οἱ Φαρισαῖοι, τὸ σκοτάδι τὸ ὁποῖον εἰς ἡμᾶς γίνεται φῶς.

Φῶς ἐκ τοῦ φωτὸς τῶν τυφλῶν. Ἀπελπίζεσαι, διότι δὲν ἔχεις κοινωνικὴν θέσιν καὶ ὁ Θεὸς δὲν σὲ ἀκούει ; Ἰδὲ τοὺς πτωχοὺς ἐπαίτας τοῦ Εὐαγγελίου. Τί εὐτελέστερόν τῆς κοινωνικῆς θέσεὼς των ; Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς ἤκουσεν αὐτῶν. Ἔρχονται μερικὰ ἐμπόδια,εἰς τὸν δρόμον σου καὶ ἀμέσως ἀποκάμνεις. Αὐτὰ πρέπει νὰ σοῦ ἀνάψουν περισσότερον τὸν ζῆλον. Ἰδὲ τοὺς τυφλούς, οἱ ὁποῖοι ὅσον ἠμπόδιζον οἱ ἄλλοι, ἐκεῖνοι περισσότερον ἔκραζον εἰς τὸν Χριστόν. Εἶσαι πτωχὸς καὶ δὲν ἔχεις νὰ κάμνῃς μνημόσυνον. Μὴ ἀπελπίζεσαι. Παρακάλεσε τὸν Θεὸν εἰς τὴν προσευχήν σου μόνη σου. Ἰδοὺ καὶ οἱ τυφλοί. Οὐδένα τῶν Ἀποστόλων εἶχον συνήγορον καὶ ὅμως μετέβησαν μόνοι των εἰς τὸν Χριστόν.

Ἡ προσευχή σου εἶναι χλιαρά, πρὶν λάβῃς ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον παρεκάλεις. Εὔκολα λησμονεῖς τὴν δωρεάν, ὅταν τὴν λάβῃς. Ὄχι. Ἀλλὰ καρτερικός, ὑπομονητικὸς πρέπει νὰ εἶσαι εἰς τὴν αἴτησιν, πρὶν λάβῃς δωρεὰν τινα, εὐγνώμων δὲ μετὰ τὴν δωρεάν, ὅπως ἔκαμον οἱ τυφλοί. Οἱ τυφλοὶ δὲν παρακαλοῦσιν εἰς τὴν προσευχὴν των γενικῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰδικῶς. Εἰδικεύσου λοιπὸν καὶ σὺ εἰς τὴν προσευχήν

σου. Ζήτησε νὰ σοῦ θεραπεύσῃ ὡρισμένους πόθους, πόνους σου ὁ Θεός, ἰδικούς σου καὶ ξένους, διότι δι’ αὐτοὺς κυρίως ἦλθεν ἐπὶ τῆς γῆς. Τὰ θαύματα εἶχον δευτερεύουσαν σημασίαν. Ὁ τυφλὸς Βαρτίμαιος ἐπέταξε τὸ φόρεμὰ του, διὰ νὰ δυνηθῇ νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Χριστόν. Πρέπει καὶ σὺ κἄτι νὰ πετάξῃς ἀπὸ ἐπάνω σου διὰ νὰ μπόρεσῃς νὰ πλησίασῃς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ γυμνός. Ὅταν ὁ Βαρτίμαιος ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ἀνεπήδησεν ἀπὸ τὴν χαράν του. Πήδα καὶ σὺ ἀπὸ τὴν χαράν σου, διότι σὲ καλεῖ καὶ σὲ ὁ Χριστός. Μάτια δὲν εἶχον οἱ τυφλοὶ καὶ ὅμως φῶς εἶχον, διότι εἶχον χριστιανικὴν διάθεσιν. Ἰδοὺ τὸ φῶς ἐκ τῶν τυφλῶν ἐπαιτῶν.

Φῶς ἐκ τοῦ σκότους τῶν Φαρισαίων. Τὸ σκότος τοῦτο ἀπὸ τὰ πάθη τῶν Φαρισαίων τὸ εἴδομεν ἀνωτέρω. Τὸ αὐτὸ σκοτάδι ὑπάρχει καὶ σήμερον εἴς τινας ἐξ ἡμῶν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι πολυδιαβασμένοι, σοφοί, ἔξυπνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουσι τὸν Χριστόν. Αἴτιον τούτων εἶναι ἡ μὴ καλὴ διάθεσις των ἔναντι τοῦ Χριστοῦ. Διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν πόσον κακὴ εἶναι ἡ κακὴ διάθεσις, σᾶς λέγω τὸ ἑξῆς: Λάβετε δύο ἀνθρώτους, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας εἶναι ἔξυπνος, ὄμορφος, πλούσιος, νέος, ἀλλὰ πλήρης κακῶν διαθέσεων, ὁ δὲ ἄλλος εἶναι ἄσχημος, πτωχός, γέρων, ὄχι ἔξυπνος, ἀλλὰ καλῶν διαθέσεων. Ποία ἡ στάσις μας ἔναντι καὶ τῶν δύο ; Ἀπέναντι τοῦ πρώτου θὰ αἰσθανθῶμεν ἀποστροφήν, ἂν ὄχι μῖσος. Εἰς τὸν δεύτερον θὰ αἰσθανθῶμεν, ἂν ὄχι ἀγάπην καὶ σεβασμόν, τουλάχιστον οἶκτον. Ποῖον εἶναι καλλίτερον, τὸ μίσος ἤ ὁ οἶκτος ; Ἀσφαλῶς ὁ οἶκτος. Λάβετε καὶ τρίτον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἔξυπνος, ὡραῖος, ὑγιής, νέος, ἀλλὰ καλῶν διαθέσεων. Ποίαν στάσιν θὰ ἔχετε ἀπέναντί του; Μεγάλην ἐκτίμησιν. Ἑπομένως ἡ καλὴ διάθεσις εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία μεγαλώνει τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς δωρεὰς καὶ μικραίνει τὰς σωματικὰς καὶ πνευματικὰς ἐλλείψεις. Ἡ καλὴ διάθεσις ὁμοιάζει μὲ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα. Ὁσονδήποτε ὡραῖον καλῴδιον, λαμπτῆρας ἠλεκτρικοὺς καὶ ἂν ἔχῃς, ἂν λείπῃ τὸ ἠλεκτρικὸν ῥεῦμα, δὲν ἔχεις φῶς, ἀλλὰ σκοτάδι. Ὁσονδήποτε λοιπὸν πρόσωπον λάμπον ὡς ἠλεκτρικὸς λαμπτὴρ ἂν ἔχῃς, ὁσηνδήποτε ὑγιεινὴν κατάστασιν καὶ ἂν ἔχῃς στερεάν, ὡς τὴν στερεωτέραν ἠλεκτρικὴν ἐγκατάστασιν, ὁσαδήποτε γερὰ καλῴδια—νεῦρα ἔχῃς, ἂν δὲν ἔχῃς ἀγαθὴν διάθεσιν, θὰ ἔχῃς σκοτάδι.

Οἱ ἄνθρωποι συνήθως διαιροῦνται εἰς πλουσίους καὶ πτωχοὺς μεγάλους καὶ μικρούς, νέους καὶ γέρους, ἀγράμματους καὶ γραμματισμένους, κληρικοὺς καὶ λαϊκούς. Ὄχι! Οἱ ἄνθρωποι εἰς δύο μεγάλας τάξεις διαιροῦνται. Εἶναι ἄνθρωποι καὶ παληάνθρωποι. Ἄνθρωποι εἶναι ὅσοι ἔχουν καλὴν διάθεσιν, παληάνθρωποι ὅσοι ἔχουν κακὴν διάθεσιν. Ποίαν σημασίαν ἔχει ἡ καλὴ ψυχικὴ διάθεσις σᾶς ἀναφέρω ἕνα παράδειγμα ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴν ζωήν.

Εἰς κἄποιαν παραλίαν ἠσκήτευε κάποιος ἀγράμματος ἀσκητής. Τοῦτον ἐπεσκέφθη

ἀποβιβασθεὶς ἔκ τινος πλοίου ἄλλος ἀσκητής. Τὸ ἑσπέρας, ἀφοῦ συνέφαγον, μετέβησαν εἰς τὴν προσευχήν. Ὁ ἀγράμματος ἀσκητὴς ἦτο τόσον ἀγράμματος, ὥστε ἀντὶ νὰ λέγῃ «Κύριε ἐλέησον» ἔλεγε «Κύριε μὴ μ’ ἐλεῇς». Ὁ ἐπισκέπτης ἀσκητής, διώρθωσε αὐτὸν εἰπὼν νὰ λέγῃ «Κύριε ἐλέησόν με». Τὴν ἑπομένην ἀναχωρεῖ διὰ πλοίου ὁ ἐπισκέπτης ἀσκητής. Ὁ ἀγράμματος ἀσκητὴς λησμονεῖ πῶς νὰ προσεύχεται καὶ μεταβαίνει νὰ συμβουλευθῇ τὸν ἄλλον ἀσκητήν. Ἀλλὰ ἐκεῖνος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ πλοῖον καὶ εἶχε ἀπομακρυνθῇ. Ὁ εὐσεβὴς ἀσκητὴς «ῥίπτει τὸ ἀσκητικόν του ἐπανωφόριον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀντὶ κώπης χρησιμοποιῶν τὸ ραβδὶ του φθάνει εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐρωτᾷ τὸν συνάδελφόν του πῶς εἶπε νὰ προσεύχεται. Ὁ ἄλλος ἀσκητὴς ἰδὼν τὴν διάθεσιν τοῦ ἀσκητοῦ τούτου καὶ τὸ θαῦμα ἀπαντᾷ: «πήγαινε καὶ προσεύχου ὅπως θέλεις». Πόσον διδακτικὸν εἶναι τοῦτο δι’ ἡμᾶς ! Ἡ ἀγαθὴ διάθεσις θαυματουργεῖ.

Πηγή: agiazoni.gr